

EDWARD RÜHLE

(1905 – 1988)

Dnia 24 sierpnia 1988 r. zmarł w 84 roku życia Profesor dr Edward Rühle.

Odszedł po długim, pięknym i pracowitym życiu – geolog czwartorzędu, kartograf, nauczyciel i wychowawca. Odszedł Człowiek dobry, sprawiedliwy, bezinteresowny, uczynny, wrażliwy i ascetycznie skromny. Odszedł wzór prawdziwego człowieka. Pożegnaliśmy w Nim wielki autorytet moralny, żarliwego patriotę, Wielkiego Polaka, świadka odzyskania niepodległości w 1918 r. i uczestnika wojny w 1920 roku; pożegnaliśmy wieloletniego dyrektora Państwowego Instytutu Geologicznego i przewodniczącego – z wyboru – jego Rady Naukowej w latach 1981–1985; członka honorowego Polskiego Towarzystwa Geologicznego i Czechosłowackiego Towarzystwa Geologiczno-Mineralogicznego; laureata Nagrody Państwowej II stopnia za osiągnięcia w dziedzinie kartografii geologicznej.

Żegnamy wiceprzewodniczącego Międzynarodowego Kongresu INQA, przedstawiciela Polskiego Komitetu Narodowego na XXIII Sesji Międzynarodowego Kongresu Geologicznego w Pradze, wiceprezesa Międzynarodowej Unii Nauk Geologicznych, członka Komitetu Nagród Państwowych,

wieloletniego wiceprzewodniczącego Komitetu Nauk Geologicznych PAN, długoletniego redaktora naczelnego „Przeglądu Geologicznego”, wybitnego organizatora badań naukowych, znanego w kraju i za granicą naukowca, autora i redaktora fundamentalnych edycji z geologii czwartorzędu, twórcę polskiej kartografii geologicznej.

Żegnamy czynnego przez cały czas okupacji żołnierza Polskiej Armii Podziemnej; w latach 1939–1942 kierownika działu kartograficznego KG SZP i ZWZ (ps. Gozdawa), a w latach 1943–1945 pierwszego zastępcę szefa Wojskowej Służby Geograficznej (Kartograficznej) KG AK (ps. Zawrat), uczestnika Powstania Warszawskiego na Starówce.

Prof. dr Edward Rühle odszedł od nas. Zamknęło się nad Nim nieprzemijające i nieustannie ruchliwe koło czasu. Staliśmy się znów ubożsi o Przyjaciela, a bogatsi o mogiłę. Jednakże będziemy pamiętać przeszłość związaną z osobą Profesora, albowiem jest nam ona niezbędnie potrzebna dla naszej przyszłości. I choć każde indywidualne życie jest kruchym, przemijającym istnieniem ludzkim, to jednak bądźmy świadomi, że na niezłomność, trwałość i ciągłość życia składają się właśnie okruchy życia Prawdziwych Ludzi.

Pogrzeb odbył się 30 sierpnia 1988 r. na cmentarzu ewangelicko-augsburskim w Warszawie przy ul. Młynarskiej. Z wyjątkiem ostatniego słowa, którym żegnał Go pastor, przemówień, zgodnie z wolą zmarłego, nie było.

Edward Wilhelm Rühle urodził się dnia 2 września 1905 r. w Warszawie z ojca Wilhelma i matki Joanny Pauliny z Geyerów. Wykształcenie średnie uzyskał w znanym warszawskim Gimnazjum im. Mikołaja Reya, które ukończył w 1926 roku otrzymując świadectwo dojrzałości. W tymże roku wstąpił na Wydział Matematyczno-Przyrodniczy Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w czerwcu 1931 roku uzyskując dyplom magistra filozofii na podstawie rozprawy pt. „Morfologia i geologia wzgórz dorzecza górnej Prypeci”. W czerwcu 1938 r. wstąpił w związek małżeński z Haliną Radlicz córką Wiktora i Olgi z Lindenbaumów. Ślub odbył się w parafii ewangelicko-augsburskiej w kościele Św. Trójcy przy placu Małachowskiego w Warszawie. Stopień doktora uzyskał na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie w styczniu 1939 roku po obronie rozprawy pt. „Utwory lodowcowe w zachodniej części Polesia Wołyńskiego”. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego Rada Państwa nadała Mu w 1954 r., a profesora zwyczajnego w 1964 r.

Pracę naukową i kartograficzną E. Rühle rozpoczął już w czasie studiów w 1928 r. jako asystent grupy geologicznej Biura Melioracji Polesia, przeprowadzając w sezonach letnich do 1931 roku badania terenowe i zdjęcia geologiczne w związku z uchwałą Sejmu RP w 1926 r. w sprawie melioracji Polesia. Za wykonanie 6 map Zachodniego Polesia, których poziom naukowy wysoko oceniono, otrzymał w 1929 r. nagrodę ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego. Nagrodę tę wnioskuje Rada Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego UW. W latach 1932–1937 był referentem kartograficz-

nym w Głównym Urzędzie Statystycznym; pracował w grupie zdjęć geologicznych prof. S. Lencewicza. Problemy geologiczne, a zwłaszcza czwartorzęd Zachodniego Polesia, były głównym tematem interesującym prof. E. Rühlego, który nagromadzony materiał faktyczny z robót ziemnych, wierceń i kartowania geologicznego przedstawił w licznych publikacjach. Były one w tym czasie wyrazem dużego postępu w znajomości osadów kenozoiku tego obszaru. Od 1937 do końca 1978 r., tj. do przejścia na emeryturę, E. Rühle pracował w Państwowym Instytucie Geologicznym w Warszawie na różnych stanowiskach. Początkowo został zaangażowany w PIG jako współpracownik tymczasowy, a od 1938 r. jako pracownik etatowy – geolog. W październiku 1939 r., podobnie jak wszyscy geolodzy PIG-u, został bezterminowo urlopowany przez dyrektora instytutu prof. dr. Karola Bohdanowicza. Od listopada 1939 r. do końca roku 1944 pracował jako geolog w berlińskim Amt für Boden-Forschung w oddziale w Warszawie. W styczniu 1945 r. zgłosił się w Krakowie do przeniesionej tam dyrekcji PIG i został zaangażowany jako geolog inspektor. Od sierpnia 1946 do sierpnia 1948 pełnił obowiązki wicedyrektora instytutu, z których został zwolniony na własną prośbę obejmując kierownictwo Wydziału Kartograficzno-Wydawniczego PIG oraz Niżu Polskiego w Wydziale Geologii Regionalnej. W lutym 1953 r. ponownie objął stanowisko wicedyrektora instytutu, które piastował do końca września 1954 r., a od 17 maja 1954 powierzono Mu pełnienie obowiązków dyrektora, którym został mianowany 1 lipca 1955. Na stanowisku tym pozostawał do 17 czerwca 1966 roku odchodząc z niego na własną prośbę na stanowisko samodzielnego pracownika naukowego. Trzeba nieodzownie podkreślić, że w czasie dyrektorskiej kadencji prof. dr. Edwarda Rühlego rozkwitła działalność wydawnicza (biuletyny, prace, kwartalnik oraz mapy geologiczne różnego typu i w różnych skalach), nastąpiły największe odkrycia surowcowe: siarki, miedzi, soli potasowych, syderytów i magnetytów oraz węgla brunatnego, a także udokumentowanie dużych zasobów odkrytych na nowych obszarach złóż cynku i ołowiu, węgla kamiennego i węgla brunatnego.

Prof. dr Edward Rühle był członkiem wielu rad naukowych różnych i licznych instytucji, w tym przewodniczącym Rady Naukowej PIG – z wyboru – w latach 1981–1985. Ponadto uczestniczył w pracach 3 komitetów naukowych PAN. Przez 4 kadencje był wiceprzewodniczącym Komitetu Nauk Geologicznych (1969–1979), w 4 kadencjach był wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Geologicznego, przez 3 kadencje był członkiem Komitetu Nagród Państwowych. W latach 1968–1970 był wiceprzewodniczącym Międzynarodowej Unii Nauk Geologicznych (IUGS), był również delegatem Polskiego Komitetu Narodowego do organizacji Międzynarodowego Kongresu Geologicznego w Pradze (1966–1968). Przez 10 lat był stałym członkiem Komisji Geologicznej RWPG (1956–1966). W latach 1974–1986 piastował stanowisko redaktora naczelnego „Przeglądu Geologicznego” – organu Państwowej Służby Geologicznej.

W naukowej działalności E. Rühlego zaznaczają się trzy kierunki: redakcyj-

ny, geologiczno-kartograficzny i geologii czwartorzędu. Bilans działalności redakcyjno-wydawniczej zawiera się w 50 tomach prac różnych autorów o tematyce geologicznej (zarówno tekstów, jak i map). Na szczególne podkreślenie zasługuje zredagowanie takich dzieł, jak: 4-tomowe *Surowce mineralne świata* K. Bohdanowicza (1952–1953), 2-tomowe *Czwartorzęd Europy środkowej i wschodniej* (1961), *Z badań czwartorzędu Polski* tom 1–12 (1952–1969), *Ocean Atlantycki* (1982), *Katalog skamieniałości, cz. 3b – kenozoik – czwartorzęd* (1977), wreszcie *Atlas skamieniałości przewodnich i charakterystycznych, cz. 3b kenozoik – czwartorzęd* (w druku, 1990).

Intensywna i wysoko ceniona działalność kartograficzno-geologiczna wyraża się redagowaniem i opublikowaniem wielu map. Prof. dr E. Rühle był inicjatorem oraz autorem lub współautorem przeglądowych map geologicznych Polski w skali 1:300 000 (wyd. A – z utworami czwartorzędu i wyd. B – bez utworów czwartorzędu), w skali 1:1 000 000; 1:2 000 000; 1:3 000 000; 1:5 000 000, indywidualnych oraz map wchodzących w skład atlasów Polski, świata, atlasów surowcowych i innych. W sumie dorobek jego obejmuje 76 arkuszy różnych map. Na szczególne jednak podkreślenie zasługują mapy wchodzące w skład redagowanych przez Niego fundamentalnych dzieł *Przełądowa mapa geologiczna Polski 1:300 000*, wyd. A i B (1946–1955); *Atlas geologiczny Polski 1:1 000 000* (1954–1960), *Atlas geologiczny Polski 1:2 000 000*, wydany również w wersji francuskiej z okazji Kongresu Geologicznego w Meksyku (1956), wreszcie ostatni redagowany przez Niego *Atlas geologiczny Polski 1:500 000* (kenozoik i mezozoik, 5 map, 1972–1986).

Mapy te były podstawą planowania badań naukowych, nauczania na różnych poziomach, planowania makroregionalnego, ilustracji stanu badań geologicznych, a także wchodziły w skład różnych atlasów powszechnego użytku. Ponadto w Archiwum Dokumentacji Źródłowej PIG znajduje się 340 arkuszy nieopublikowanych, rękopiśmiennych map, spośród których wiele stanowi materiał podstawowy wydrukowanych map.

Nazwisko E. Rühlego, jako przedstawiciela Polski, znajduje się w zespołach autorskich map syntetyzujących, opublikowanych przez międzynarodowe organizacje naukowe. Trzeba z całym przekonaniem stwierdzić, że dorobek kartograficzny E. Rühlego sytuuje Go bezdyskusyjnie na pierwszym miejscu w polskiej kartografii geologicznej.

W dziedzinie opracowań tekstowych E. Rühle ogłosił drukiem 125 pozycji, z czego 55 to publikacje z zakresu geologii czwartorzędu, 50 – różne komunikaty, notatki, recenzje i teksty informujące oraz życiorysy wybitnych naukowców w „Przełądzie Geologicznym” (sygnowane literą R), a 49 – to pozycje z zakresu kartografii geologicznej, omawiające problem głównie pod kątem metodologicznym, organizacyjnym i aplikatywnym.

W Archiwum Dokumentacji Źródłowej przechowywane są ponadto: 178 opracowań tekstowych oraz opisy 1676 profili wierceń, głównie wykonanych w związku z budową metra (366 wierceń), PKiN i dzielnic mieszkaniowych

(446 wierceń) w Warszawie i wierceń wykonanych do *Przeglądowej mapy geologicznej, ark. Radom* (825 wierceń).

Z ważniejszych prac, ilustrujących działalność badawczą E. Rühlego, wymienić należy:

1. *Użycie ziemi i rozmieszczenie ludności na Zachodnim Polesiu* (1930).
2. *Utwory lodowcowe zachodniej części Polesia Wołyńskiego* (1937).
3. *Morfologia glacialna dorzecza Czereku Bałkarskiego w środkowym Kaukazie* (1939).
4. *Kreda i trzeciorzęd Zachodniego Polesia* (1948).
5. *Trzeciorzęd płn.-zach. Wołynia i bazalty w Niczechówce* (1939).
6. *Procesy dynamiczne w zbiornikach jeziornych i charakter ich osadów na przykładzie jeziora Świtez* (1961).
7. *Profil geologiczny czwartorzędu w Barkowicach Mokrych pod Sulejowem* (1952).
8. *Przekrój geologiczny doliny Lubaczówki pod Hamernią* (1952).
9. *Profil geologiczny utworów plejstocentrycznych w Nowinach Żukowskich* (1952).
10. *Profil geologiczny utworów czwartorzędowych w Garwolinie i Gończycach* (1954).
11. *Utwory interglacialne Żoliborza i Woli w Warszawie* (1954).
12. *Piętnaście lat badań czwartorzędu Polski na tle rozwoju geologii czwartorzędu (1945–1960)* (1961).
13. *Przekrój geologiczny osadów czwartorzędowych w Sławnie koło Radomia* (1961).
14. *The Quaternary of Poland* (1965); Synteza czwartorzędu Polski na VII Międzynarodowy Kongres INQUA w USA.
15. *Czwartorzęd Polski* (in: *Zarys geologii Polski*) (1965 i 1966 w wersji angielskiej).
16. *Nowe jednostki stratygraficzne zlodowacenia środkowopolskiego na obszarze między środkową Wisłą a dolnym Bugiem* (1970).
17. *Stratigraphic and facies problems of Eo-Pleistocene and Meso-Pleistocene deposits in Poland* (1972).
18. *Klasyfikacja genetyczna osadów czwartorzędowych w Polsce* (1973).
19. *Stratygrafia czwartorzędu w Polsce* (1973).
20. *Uwagi o zjawiskach krasowych między środkową Wisłą a Bugiem oraz Bugiem a Styrem* (1979).
21. *Budowa geologiczna południowej części Morza Bałtyckiego w świetle polskich badań w latach 1965–1968* (In: *Geologia Morza Bałtyckiego*) (1982).

Prace te rozwiązują lub naświetlają wiele zagadnień, często spornych, z zakresu stratygrafii osadów czwartorzędu, ich genezy, dynamiki tworzenia się różnego rodzaju cykli osadotwórczych, podłoża osadów podczwartorzędowych, erozji i egzaracji skał pliocenu i miocenu, stanu zachowania rezyduów zlodowacenia krakowskiego w Polsce środkowej, wreszcie procesów dynamicznych w zbiornikach jeziornych. Niektóre z prac mają nieprzemijające dla

geologii czwartorzędu znaczenie, jako dokumenty naukowe najkompletniej wykształconych profili czwartorzędowych z osadami trzech interglacjałów oraz poziomami lub rezyduami dwóch faz zlodowacenia cracovien i dwu faz zlodowacenia varsovien II.

Charakterystyka tych opracowań zawarta jest w wielu omówieniach jubileuszowych, w przeglądach i metodykach badań osadów czwartorzędu oraz w *Bibliografii geologicznej Polski*.

W kształceniu i doskonaleniu kadr naukowych E. Rühle może się poszczycić wypromowaniem 6 doktorów, spośród których 1 jest profesorem, a 2 docentami, następnie zaopiniowaniem 14 rozpraw doktorskich i 15 rozpraw habilitacyjnych. Prof. dr E. Rühle napisał również 13 opinii w związku z nadaniem tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i 8 opinii na tytuł profesora zwyczajnego. Opiniował również ponad 20 wniosków o przyznanie Państwowej Nagrody Naukowej, nagród Polskiej Akademii Nauk i Polskiego Towarzystwa Geologicznego.

Prof. dr E. Rühle wyjeżdżał za granicę, choć trzeba podkreślić, że jako wicedyrektor i dyrektor instytutu naukowego nie wykorzystywał do tych celów swego stanowiska służbowego, raczej chętniej wysyłał innych, szczególnie młodszych. Przed wojną wyjechał 3-krotnie, na Kaukaz, w Alpy austriackie i w Rodopy. Po wojnie wyjechał po raz pierwszy w 1955 roku, ostatni raz w 1972 roku, w sumie 31 razy. Z tego 22 razy delegowany był na sympozja, konferencje naukowe, a w szczególności organizacyjne, 2 razy na sesje jubileuszowe, 1 raz uczestniczył w delegacji oficjalnej – reprezentacyjnej, 4 razy uczestniczył w kongresach INQUA i 2 razy w kongresach geologicznych, 3-krotnie odbył podróże badawcze. Prywatnie wyjechał 7-krotnie, z tego 4 razy były to wyjazdy kuracyjne.

Ódrębnym rozdziałem w życiorysie prof. dr. Edwarda Rühlego jest Jego 5-letnia działalność okupacyjna w ZWZ-AK, którą podjął już w styczniu 1940 r. przyjmując pseudonim Gozdawa. Po zaprzysiężeniu prof. Rühle podjął na zlecenie szefa VI Oddziału KG ZWZ-AK gromadzenie do celów wojskowych map topograficznych, a następnie opracowywanie topograficzne ufortyfikowanych przyczółków wschodniego brzegu na odcinku środkowej Wisły, inwentaryzację topograficzną rozbudowujących się obiektów wojskowych w Polsce (lotniska, obozy polowe), przebudowywanych szlaków komunikacyjnych i łączności oraz ich przelotowości z zachodu na wschód. Dalszym zadaniem była analiza pogotowia bojowego na lotniskach, węzłach kolejowych i drogowych, obsługa hydrogeologiczna obozów jenieckich (kontakty, obserwacja nastrojów). Bardzo ważnym zadaniem wykonywanym bez przerwy i bez „wsypy” było gromadzenie i magazynowanie oraz zorganizowanie składnic map topograficznych, które uzyskiwano ze zrzutów lotniczych, drukowano potajemnie w zakładach poligraficznych, przejmowano, wykupywano i „wynoszono” z głównej składnicy Kriegskarten und Vermessungsamt w Warszawie. W ten sposób zgromadzono 5000 matryc map w skali 1:100 000 i 1:300 000 obszaru od Berlina i Odry po Berezynę, Dniepr wraz z Litwą, Łotwą

i Czechosłowacją, czyli dla całego obszaru polskiego strategicznego zainteresowania. Pełniąc funkcję I zastępcy szefa Wojskowego Instytutu Geograficznego prof. Rühle kierował pracami, w wyniku których wydrukowano 100 nakładów map w skali 1:100 000 jedno- i dwubarwnych oraz 5 nakładów map w skali 1:300 000 wielobarwnych. W latach 1943–1944 dostarczono jednostkom AK 20 000 arkuszy map WIG w skali 1:100 000 oraz wydrukowano 60 000 arkuszy, które były przechowywane w 3 składnicach map. Ogółem przechowywano w nich 100 000 egzemplarzy map topograficznych.

Ponadto prof. Rühle kierował „obsługą” kartograficzną oflagów i stalagów, jak również i normalną obsługą kreślarską napływającego materiału wywiadowczego do II Oddziału KG AK, a pochodzącego głównie z obszarów Luftgau-Königsberg i Breslau. Wreszcie opracował mapę zachodniej części obszaru wołyńsko-poleskiego w związku z działalnością 27 Wołyńskiej Dywizji AK.

W 1943 r. prof. Rühle zmienił pseudonim na Zawrat i w tymże roku rozkazem Komendanta Głównego AK nadano Mu Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami. Zdemobilizowany został 17 stycznia 1945 r. w Krakowie.

Prof. dr Edward Rühle za działalność naukową i zasługi społeczne odznaczony był: Medalem 3 Maja (za zasługi w rozwoju przysposobienia wojskowego), Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami, Złotym Krzyżem Zasługi (za zasługi w odbudowie gmachu PIG i wznowieniu działalności PIG), Medalem X-lecia PRL, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Orderem Sztandaru Pracy I klasy, Medalem XXX-lecia PRL, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski z Gwiazdą, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Medalem XL-lecia PRL, Srebrnym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju. Ponadto wyróżniony został 13 resortowymi złotymi odznakami i medalami za zasługi położone w dziedzinie nauki, gospodarki i organizacji.

W zmarłym straciliśmy naukowca i człowieka niepospolitego, którego działalność od powojennej odbudowy Państwowego Instytutu Geologicznego aż do ostatniej chwili życia nacechowana była nieustannym trudem i pracą oraz troską o Polskę, a w szczególności troską o dobro i rozkwit polskiej geologii.

Jerzy Znosko

EDWARD RÜHLE

(1905 – 1988)

Professor Dr Edward Wilhelm Rühle, honorary member of the Polish Geological Society, was born on 2nd September, 1905, in Warsaw in the family of Wilhelm Rühle and Joanna Paulina born Geyer. He graduated from the Mikołaj Rey high school in Warsaw in 1926 and from Warsaw University in 1931, with M.A. in philosophy. In 1938, he married Halina Radlicz, a daughter of Wiktor and Olga from Lindenbaums. He obtained his Ph.D. from Jagellonian University in Kraków in 1939 with a thesis on glacial deposits in Volhynia. He became extraordinary professor in 1954 and a full professor in 1964.

His scientific research began already during university studies in 1928, when he was an assistant in the geological group with the Polesie Water Management Bureau. In the years 1932–1937 he was a cartographic referee in the State Statistical Office. From 1938 till 1978, i.e. until his retirement, Professor Rühle was with the Geological Survey of Poland, initially as collaborator, and since 1938 at the permanent position of a geologist. From 1946 to 1954, with a break between 1948 and 1953, he was a deputy director, and from 1955 a director of the Geological Survey of Poland. He left this post in 1966, according to his own wish, to become a senior research fellow. During E. Rühle's directorship in the Survey, major economic-geological discoveries of the post-war years took place in Poland. The commercial deposits of sulphur, copper, potash salt, siderite, titanium- and vanadium-bearing magnetite, lignite and coal have been found, as well as new reserves of lead and zinc ores were documented.

One can distinguish three areas of scientific activity of E. Rühle: (1) Quaternary research, (2) scientific editing, and (3) geological mapping.

His editorial activity resulted in some 50 volumes of research papers of various authors. He edited several atlases and maps. He himself was an author of 76 sheets of geological maps in different scales. His name, representing Polish contribution, may be found among the authors of numerous synthetic maps published by international scientific organisations. His effort in mapping places him on the first place among Polish geological cartographers.

E. Rühle published 154 papers, of which 55 are publications on Quaternary geology, 50 – communications, notes, reviews, and biographies (signed with R), 49 – papers on geological cartography (methodology, organisation and applications). His 178 unpublished texts and 1676 core descriptions are kept in the Source Documentation Archives of the Geological Survey of Poland.

Professor Rühle was an advisor to 6 Ph.D. theses; one of the doctors promoted by him is a professor now and two of them are docents. He was a reviewer of 14 doctor theses and 15 post-doctorate theses. He was also a referee for 21 professor degrees.

E. Rühle was a member of numerous scientific bodies and scientific committees of Polish Academy of Sciences. He was a deputy president of the Polish Geological Society, a member of the Committee for the State Rewards, deputy president of IUGS, delegate of the Polish National Committee on IUGS to the Organizing Committee of the International Geological Congress in Prague. He was a permanent member of the Geological Commission of Comecon and in the years 1947–1986 a chief editor of „Przegląd Geologiczny” (Geological Review) a journal published by Geological Survey of Poland.

Five years of the German occupation in Poland (1939–1945) was a heroic period in life of Professor Rühle. During this grave time he was active in ZWZ (Combat Union) and the Polish National Army (AK) under pseudonyms of Gozdawa and Zawrat. He was managing the cartographic department of the ZWZ Headquarters and then he became the first deputy chief of the Military Geographical Service of the AK (National Army) Headquarters. His work during the World War II was enormous. With his collaborators he collected, processed and stored 100,000 topographic maps in 3 secret store rooms. He printed 100 editions of maps 1:100,000 and 5 editions of maps 1:300,000 (in one and two colours) – a total of 80,000 sheets. His group carried out field mapping. During all the time of this dangerous underground work he successfully protected his people and himself from arrests by Nazi police. After the war, for his activity in the Polish resistance he was decorated with the Silver Distinguished Service Cross with Swords and The Warsaw Uprising Cross.

For his scientific work and public activity, E. Rühle has also been distinguished with “The 3rd of May” Medal, the Golden Distinguished Service Cross, the Commandoria Cross of the Polonia Restituta Order, and the Commandoria Cross with Star of this order, Banner of Work Order of the First Class, and others.

Professor Edward Rühle died on 24th August 1988.

With the late Professor Rühle we have lost a researcher and a personality – a good man: just, friendly, sensible and ascetically modest. Professor Rühle set standards of humanity and patriotism. He was a man of a great moral authority. The man has departed, whose hard everyday work was full of concern over the prosperity and good future of Poland.